

ANDREW
HUFF

GENADELOOS

COM

PILOT

EEN JOHN CROSS THRILLER

Andrew
Huff

Genadeloos complot

John Cross – 2

Vertaald door Jaap Slingerland

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

I

Vanwege de harde wind trok Christine Lewis haar jas strakker om zich heen toen ze het hoofdkwartier van het North American Broadcasting Channel uit liep en zich bij de drommen New Yorkers en toeristen voegde op het plein voor het gebouw. Ze wrong zich langs een groep ouderen die bij de etalage van haar kantoor een groepsfoto probeerde te maken, kreeg wat meer ruimte en beende snel genoeg door Forty-Ninth Street om nog net op tijd te zijn voor het groene voetgangerslicht.

Normaliter was deze straat, een wat vreemde maar lange strook autovrij asfalt, perfect voor een lekkere lunchwandeling, maar nu was haar afspraak met haar cameraman Mike uitgelopen en wilde ze de volgende metro niet missen, die over zes minuten vertrok. Hij had een Russische olietanker gefilmd die door de kustwacht was aangehouden en vertelde daar smakelijk over, maar ondanks zijn enthousiasme bleef ze denken aan haar aanstaande, clandestiene ontmoeting.

Lopend richting het kruispunt haalde ze zich talloze manieren voor de geest waarop haar ontslagname gevolgen zou hebben voor de zender. Mike was de uitzondering, maar de meeste van haar collega's liet het koud. Haar baas Steven Jacobs zou juist woedend zijn; maar ja, dat was hij toch altijd als het niet ging zoals hij wilde?

Janeen zou het liefst met haar mee willen. Maar Christine rekende er niet op dat een fulltime baan voor je beste vriendin bij United News Network onder de arbeidsvoorwaarden viel. En toch, misschien ging die deur open. Ooit. Met een knoop in haar maag dacht ze aan Janeens aanstaande reactie op het nieuws van Christines vertrek. Ze verdreef het emotionele afscheid uit haar ge-

dachten en speurde haar herinneringen af naar een vrolijker gezicht.

John.

Maar niet alleen hij. Ze kon niet aan haar sluimerende romance met John denken zonder ook te denken aan Lori Johnson, haar 'tweede moeder'. Ze noemde Lori nog net geen mama. Nog niet. Christine lachte bij het idee dat het daar vast snel van zou komen.

Met een ernstiger gezicht bedacht ze wanneer ze voor het laatst bij hen in Virginia was. Hoelang geleden? Een week? Nee, langer.

Drie.

Hoe had ze het zo kunnen laten versloffen? Christine haalde haar hand uit haar jaszak en hield haar telefoon stevig beet. Ze liep de hoek om, veegde over het scherm en vond al snel Johns nummer. Het duurde niet lang tot hij opnam en na een korte pauze voor het laden van de data verscheen het knappe, vriendelijke gezicht van John Cross in beeld.

'Hoi,' zei hij met een glimlach.

'Hé.' Ze kopieerde zijn gelaatsuitdrukking en gunde zichzelf het genot van zijn kastanjebruine ogen en de symmetrie van zijn gelaatstrekken. 'Je haar is wat langer.'

'Ja. Ik moet weer eens naar de kapper.' Hij gleed met zijn vingers door zijn golvende haren, die nu over zijn oren vielen. 'Ben je nu onderweg?'

'Ja, ik loop op Forty-Eighth, in de buurt van het station.'

'Ik ben blij dat je belt. Ik bid er al de hele ochtend voor.'

Christines glimlach werd breder. Dit waren de momenten die ze de afgelopen maanden had gekoesterd, hoe kort hun schaarse ontmoetingen en gesprekken vaak ook maar waren. Ze hadden vaak gebakkeleid wie er nou verantwoordelijk was voor het communicatietekort. Vooral zij, al beseftte ze dat Johns werk als voorganger per definitie nooit ophield en ten koste ging van hun relatie. Hij leek altijd ergens anders te zitten met zijn gedachten, zelfs als ze samen waren.

'Waar ben jij nu?' Als hij vertelde over zijn dag, leek de afstand altijd kleiner te worden.

'In het St. Francis-ziekenhuis. Nick belde vanochtend. Bri ligt te bevallen.'

‘O, nu al!’ Christines hand vloog naar haar mond. ‘Dat is vroeg. Ik hoop dat het allemaal goed gaat.’

‘Tot nu toe wil het kleintje er heel graag uit. Nick is bij haar. Ik zit hier al een tijd in de wachtkamer... met alle vier de nieuwe grootouders.’

‘Dat klinkt... gezellig?’

John knipoogde en praatte zachter. ‘Laten we maar zeggen dat ik weer een paar geweldige verhalen heb voor mijn preken. Hoe voel jij je?’

‘Goed, denk ik? Ik weet niet hoe ik me hoor te voelen over het belangrijkste sollicitatiegesprek van mijn leven.’

‘Dat gaat je lukken. Waarom zou de grootste naam in de nieuws-wereld Christine Lewis niet in het team willen hebben? Ze hadden je acht maanden geleden al moeten vragen als presentator.’

Omhoog afgerond was dit al de honderdste keer dat hij haar hetzelfde compliment gaf. En ze betwijfelde het iedere keer als hij het zei. Zij kon wel vinden dat ze de kans verdiende, maar dat betekende niet bepaald dat iemand anders dat vond. Natuurlijk, ze was gewild, maar in de nieuwswereld kon één mislukt gesprek je ondergang betekenen.

Het allesdoordringende geschetter van een truckclaxon trok haar aandacht en toen Christine opkeek, zag ze dat de chauffeur het oneens was met de matige besluitvorming van een kleine sedan. Ze zag ook dat meer voetgangers dan normaal als een mensenmassa de trap afdaalden naar het metrostation op de hoek van Sixth Avenue en Forty-Eighth Street.

‘John, ik moet ophangen. Zo te zien is het druk op het perron en ik wil mijn metro niet missen.’

‘Bel me daarna, als dat lukt. Ik hou van je.’

Ze vond het verschrikkelijk dat ze even aarzelde bij haar antwoord: ‘Ik ook van jou.’ Daarmee was het videogesprek afgelopen. Ze stopte haar telefoon terug in haar jaszak en sloot zich aan bij de rij die de trap naar beneden nam.

Wat haar betrof waren ze allebei te vroeg begonnen over houden van, hoewel het hen in de eerste weken van hun verking geen enkele moeite kostte. De levensbedreigende situaties van die

periode hadden de aantrekking van een romantische verbintenis versterkt. Maar toen het nieuwe eraf was, bleken ze overhaast in een handvol valkuilen te zijn getrapt waar ze normaliter allebei zo voor uitkeken bij afspraakjes.

Zo belandden ze in de ongemakkelijke situatie waarbij ze wel wisten wat de ander in een levensgevaarlijke situatie zou doen, maar niet welk filmgenre die ander nou echt leuk vond. Niet dat ze zin had in een normale verkering. Een afspraakje met een voormalig CIA-agent was eigenlijk altijd allesbehalve saai en voorspelbaar. Zij gingen niet naar de film of samen shoppen, maar namen een kop koffie tussen de zelfverdedigings- en bewakingslessen door. En toch.

Ze zette haar gedachten over dat onderwerp uit haar hoofd en gebruikte een van Johns technieken om haar zintuigen te concentreren op de chaotische scène om haar heen.

Toen ze nog niet met John uitging, besteedde Christine nooit zoveel aandacht aan haar omgeving tijdens de ritten naar haar werk. Tegenwoordig zag ze in gedachten altijd een gedetailleerde plattegrond van het station. De trap af, bocht naar links, dan recht op de poortjes af, weer meteen naar links, dan naar rechts, nog een trap af, naar het perron.

Met dat overzicht in gedachten gebruikte ze haar ogen en oren om de menigte te beoordelen op mogelijke obstakels. Ze zigzagde tussen de mensen door met de gratie van een ballerina en ontweek daarbij een groot gezin dat hun zakken afzocht naar de kaartjes, een kleine kluwen voetgangers die een straatartiest bewonderde om zijn drumoptreden op lege regentonnen, en een dame met blauw haar die met haar ene hand een heel assortiment handtassen in bedwang hield en met haar andere een kattenreisman.

Precies om die reden had ze tegenwoordig zelden meer bagage bij zich dan een tas. Anders kwam je nooit snel vooruit.

Ze bereikte het perron op het moment dat de metro tot stilstand kwam. Ze koos de achterste wagon en liep met de rest van de menigte mee naar binnen.

Terwijl ze op een hard, oranje stoeltje ging zitten, ongeveer in het midden van de wagon, reed de metro weg van het perron. Christine keek op haar horloge.

Exact op tijd.

Niet alleen voor de metro, maar ook voor de verlamdende onrust. De afgelopen acht maanden hadden net zo goed acht jaar kunnen zijn in het aldoor veranderende landschap van het nationale nieuws. De mislukte aanslag met een chemisch wapen in Washington DC was al oud nieuws zodra een sappiger politiek schandaal werd blootgelegd. Welke veel te opgeklapte crisis dat was? Christine wist het niet eens meer.

Hoogstwaarschijnlijk een 'gevaarlijke bedreiging van onze democratie'. Ze zag voor zich hoe de bejubelde NABC-presentator Daniel Meyers precies die woorden gebruikte om zijn dagelijkse nieuwsshow te openen, al vond zij het meer geroddel dan hard nieuws. Vreemd dat je bij een échte gevaarlijke dreiging al die aanstellerij ging beschouwen als kleinzielige partijpolitiek.

Haar ontevredenheid over haar baan bij NABC bleef doorzeuren. Ze had haar gevoelens maandenlang onderdrukt, tot ze een paar zondagavonden geleden een gesprek voerde met haar Bijbelstudieleider Park Han. De stem van die sterke vrouw fluisterde nog steeds in een schemerig hoekje van Christines hoofd: 'Gods wil kun je zien aan het duwen en het trekken. Je voelt dat je geduwd wordt. Het enige wat je nu nog nodig hebt, is het trekken.'

En of Hij trok.

Naast het gesprek met Park hoorde ze in gedachten ook de goedbedoelde complimenten van John, en de hypothetische bezwaren van Janeen, en een dozijn andere mogelijke uitkomsten van haar aanstaande afspraak met de producers van United News Network. Ze drukte met haar hand tegen haar borstkas om iets te doen aan dat onophoudelijke gebonk.

Stop!

Christine haalde langzaam en diep adem en concentreerde zich op de passagiers in de wagon. Als ze haar rit niet vulde met mentale oefeningen, zou ze alleen maar aan alle mogelijke manieren denken waarop ze het gesprek straks ongetwijfeld ging verpesten. Ze zocht de wagon af om interessante onderwerpen te ontdekken.

Tegenover haar zat een jongvolwassen vrouw met Aziatische

trekken, gekleed in een chique legging en laarzen, met haar hoofd diep gebogen over haar telefoon.

Een zwarte man, iets jonger, met lang haar en wijde kleren, hield zich vast aan een paal die de vloer met het dak verbond. Hij had zijn ogen dicht, maar grijnsde van oor tot oor en drumde subtiel mee met iets wat uit zijn grote, maar modieuze hoofdtelefoon gepompt werd.

Ze scande de rest van de passagiers en lette op de kleine details, totdat haar blik rustte op een jongvolwassen man voor in de wagon. Een zweetdruppel liet op zijn slaap een glimmend spoor achter. Hij likte meer dan eens langs zijn lippen en keek stug naar de vloer.

Christine rechtte haar rug en bestudeerde hem. Zijn huid was donker, maar meer door de zon dan door zijn afkomst; zijn doffe haar bood ruimte aan een hoog voorhoofd; en hij droeg een groot, verschoten blauw jack. Zijn linker knie trilde en hij probeerde aldoor zijn handen veel te diep in zijn jaszakken te steken.

Het jack. Zijn dunne hals stak er gek tegen af. Hij had eerder een gemiddelde bouw, maar zijn jack had maatje XL. En toch vulde zijn taille de hele leegte.

Hij paste in een profiel – ze kwam er alleen even niet op welk profiel. Het bleef aan haar knagen. Ze wist gewoon dat ze die kenmerken een keer voorbij had horen komen in een bepaalde context. Tijdens haar periode als buitenlands correspondent. De tijd die ze doorbracht bij...

De afdeling verwerking explosieven, gestationeerd in Kirkuk, Irak.

Christine slaagde er ternauwernood in niet hoorbaar naar adem te snakken. Ze zuchtte een paar keer diep om het groeiende gekriebel in haar borstkas te verlichten. Haar geplande route naar het UNN-gebouw verdween in een duister hoekje van haar brein terwijl ze koortsachtig nadacht over haar nieuwe realiteit: er zat een zelfmoordterrorist op de metro van 11:54 die afkoerste op het hart van New York City.

2

Misschien was het geen zelfmoordterrorist. Ze was gewoon paranoïde. De stress van haar sollicitatie plus een restje trauma van haar ontvoering, gevolgd door haar betrokkenheid bij een mislukte terreuraanslag in DC. Haar fantasie had al genoeg aan een paar prikkels.

Christine sloot haar ogen en zuchtte de groeiende onrust weg. Gecontroleerde ademhaling, nog zo'n techniek die John haar had aangeleerd. Wel handig als ze weer last kreeg van een paniekaanval. Ze beeldde zich in dat hij naast haar zat. Wat zou hij hiervan vinden?

Haar ogen stonden meteen wijd open. Hij zou het van dichtbij willen bekijken. Er was weinig tijd, met maar drie stations tussen haar startpunt en eindbestemming. Alsof hij haar gedachten kon lezen, vertraagde de metro voor zijn aankomst bij het perron van Bryant Park.

Stel dat hij zou uitstappen? Dan moest ze hem volgen. Ze had geen keus. Christine deed alsof ze de metroplattegrond bestudeerde die vastzat aan de wand van de wagon, zodat ze het gedrag van de man in de gaten kon houden zonder onrust te veroorzaken.

Een handvol passagiers ging klaarstaan bij de uitgang. De man verschoof in zijn stoel, maar bleef zitten. Meer zweet sijpelde omlaag langs zijn hoofd. Hij haalde zijn hand uit zijn zak om iets te bekijken, maar voordat Christine kon herkennen wat het was, stiefelde een oudere dame voorbij die haar zichtlijn blokkeerde.

De metro stopte en de deuren schoven open. De vertrekkende groep forenzen ruilde van plek met een andere, ongeveer even grote groep. Christines uitverkorene meed oogcontact met de nieuwe

reizigers, al kon je datzelfde zeggen voor elke andere New Yorker die niet per se een zelfmoordaanslag ging plegen.

De duidelijke gong van de luidspreker kondigde aan dat de deuren gingen sluiten. Dat deden ze, en daarmee dempten ze het lawaai van het drukke perron. Het lukte Christine nog tweemaal diep in te ademen voordat de metro ijzingwekkend langzaam zijn kruissnelheid bereikte.

Christine keek op haar horloge. Maar een paar minuten tussen Bryant Park en Herald Square, het volgende station. Veel te weinig tijd om in te grijpen, maar elk station betekende een mogelijke ontsnapping van haar terreurverdachte.

Het moest nu gebeuren.

Ze stond op met in haar hoofd alleen een ruwe schets van een plan dat zich nog vormde. Kon ze maar zien wat de man in zijn zak had. Of ervoor zorgen dat hij moest opstaan. Ze liep naar de voorkant van de wagon en meed zorgvuldig de swingende handen van de jongeman die nog steeds airdrumde.

Deinsde hij achteruit? Hij keek nog steeds omlaag, maar misschien had hij haar gezien vanuit zijn ooghoeken. Ze zou nu niet meer afwijken van haar plan.

Al bestond dat plan nog maar half.

Centimeter voor centimeter kwam ze dichterbij. De man ging rechtop zitten en keek eindelijk niet meer naar de vloer. Hij keek nu recht voor zich, dwars door de zwerver die lag te slapen met zijn hoofd tegen het glazen raam, en leek gefixeerd op de zwarte tunnelwanden die voorbij flitsten. Zijn knie trilde niet meer. Zijn dunne hals glom nog steeds.

Christine stak haar hand uit alsof ze de deur naar de volgende wagon wilde openen. De wagon schudde op de rails en haar lichaam verslaptte.

Ze viel naar de man toe, maar hij stond vlug op en stapte bij haar vandaan. Christine kon niet anders dan tegen de stoel aan vallen en aan zijn voeten op de vloer belanden. Ze hoorde voetstappen in haar richting rennen, maar bleef liggen, met haar neus tegen het koude metaal gedrukt.

‘Mevrouw, gaat alles goed met u?’

Iemand met grote handen pakte haar onderarmen, tilde die op en draaide toen haar bovenlijf moeiteloos om. In de draai zag ze de laarzen van de bezwete man bij haar vandaan stappen. In de laatste seconden ving ze een glimp op van wat ze al vreesde: een bundel draden die maar net onder het jack van de man pasten.

‘Mevrouw, kunt u me horen?’

Haar terreurverdachte ging aan de overkant van de wagon naast de slapende dakloze zitten. Christine negeerde de barmhartige samaritaan die haar overeind hielp en veinsde verdwazing zodat ze zicht hield op het jack.

‘Mevrouw?’

De bezwete man keek heel even weg van de scène en controleerde de inhoud van zijn jaszak, waarmee Christine vluchtig het laatste bewijsstuk zag dat ze nodig had. Hij haalde het glimmende voorwerp heel even uit zijn zak om de toestand ervan te controleren en toen verdween het weer.

De ontsteking.

Ongetwijfeld een zelfmoordterrorist.

‘Mevrouw, bent u in orde?’

Christine rolde haar hoofd achterover en opende haar ogen eindelijk ver genoeg om haar bezorgde redder te kunnen zien. De potige, gladgeschoren man in het opbollende groene jack wapperde met zijn grote hand boven haar gezicht.

‘Ziet u me?’ bulderde hij boven het geraas uit van de wagon over de rails.

Christine mompelde en knipperde met haar oogleden voor een zo groot mogelijk effect. ‘Ik ben in orde. Ik werd alleen maar’ – ze slikte een niet-bestaande kikker in haar keel weg – ‘een beetje licht in het hoofd.’

‘Kunt u staan? Misschien kunt u proberen van de vloer te komen en in een stoel te gaan zitten.’

‘Het spijt me. Ik zal opstaan.’ Met veel misbaar probeerde ze zonder hulp te gaan staan, totdat ze zich eindelijk door de man overeind liet helpen. Ze bleef doen alsof ze gedesoriënteerd was en stond erop dat ze weer terugliepen naar haar eerdere stoeltje.

De man hielp haar te gaan zitten en bleef haar arm vasthouden

toen hij naast haar plaatsnam. 'Dat was nogal een valpartij,' zei hij. Zijn New Yorkse tongval was net zo zwaar als zijn lijf. 'Gaat het weer met u? Wat gebeurde er eigenlijk?'

'Ik heb vast te kort geslapen vannacht en vanochtend te veel koffie gedronken. Ik voelde me niet zo lekker in deze wagon, en ik dacht dat de volgende misschien wat minder zou schudden.' Ze wilde niet liegen, maar evenmin wilde ze dat de andere passagiers in paniek raakten.

'Hoe voelt u zich nu? Nog steeds licht in het hoofd?'

De man was behulpzaam én vasthoudend.

'Het gaat echt weer beter. Het trekt al weg. En ik stap zo uit.'

Het geschud van de wagon verminderde en overal werd het licht toen de metro het duister van de tunnel verruilde voor het open perron van station Herald Square. De stem door de luidspreker bevestigde de naam van de halte en instrueerde de passagiers om ruimte vrij te houden bij de deuren.

'Stapt u hier uit?'

Christine strekte haar nek om te zien of de man in het blauwe jack zich bij de handvol reizigers had gevoegd die klaarstonden om uit te stappen. Hij zat nog steeds op zijn nieuwe plek, zijn knie trilde weer en hij keek nu naar het perron.

Christine bleef hem vanuit een ooghoek in de gaten houden en scande tegelijk de menigte die zo dadelijk de metro in zou stromen.

'Mevrouw, stapt u hier uit?'

Ze keek kort naar haar telefoon en antwoordde: 'Sorry?'

Geen signaal.

Haar metgezel drong met zijn hoofd haar blikveld binnen en sprak ditmaal overdreven duidelijk.

'Is dit het station waar u eruit moet? Ik kan u helpen als u dat wilt.'

De deuren gleden open en de mensenmassa werkte zich naar buiten en binnen.

'O, nee, ik stap hier niet uit. U hoeft me niet te helpen. Het gaat weer. Echt.'

De man snoof en fronste. 'Kijk, daarin vergist u zich. Technisch gezien is dit misschien niet mijn werk, maar ik word toch echt betaald om u te helpen, mevrouw.'

Christine richtte nu al haar aandacht op de man. ‘Sorry?’

De activiteit in de wagon nam af toen de gong weer klonk en de deuren sloten.

Grinnikend opende de man zijn dikke, groene jack en in het licht van de tl-buis aan het dak glom de goudkleurige badge die netjes vastzat naast de zwarte holster aan zijn riem. ‘Inspecteur Peter Rabinoff, NYPD, tot uw dienst. Ik zorg er graag voor dat u op weg naar buiten niet nog een keer omvalt, als u het niet erg vindt.’

De metro schommelde toen hij de tunnel in reed en alweer viel Christine bijna op de vloer.

Rabinoff sloot zijn jack en ritste het halfdicht. Hij kneep zijn ogen tot spleetjes en zijn grijns vervaagde. ‘Trouwens, ken ik u niet ergens van?’

Christine greep zijn onderarm en keek hem aan. ‘Luister naar me. Wat u ook doet, reageer niet op ook maar iets wat ik u nu ga vertellen. Daarnet viel ik niet flauw. Ik deed maar alsof, zodat ik die man met het blauwe jack goed kon bekijken.’

Rabinoffs pokerface was niet perfect, maar het volstond.

‘Hij viel me al op zodra ik instapte. Er klopte gewoon iets niet. Ik zag draden onder zijn jas uit bungelen en hij heeft een apparaatje in een van zijn zakken. Ik denk dat hij explosieven op zijn lijf heeft.’

Rabinoff bleef haar aankijken, leunde achterover in zijn stoel en bestudeerde haar gezicht. Na een paar seconden keek hij om.

Christine liet een zucht ontsnappen en kneep harder in zijn bovenarm. Hij draaide zijn hoofd niet verder en daarop schudde ze subtiel met haar hoofd.

Hij wuifde haar weg en verschoof op zijn stoel om de andere kant van de wagon te kunnen zien. Plotseling barstte hij in lachen uit. Christine keek omlaag toen hij zonder veel omhaal helemaal omkeek en de hele wagon onderzoekend bestudeerde.

Ieder moment kon de klap nu hun leven beëindigen.

Rabinoff richtte zich weer tot haar, stopte met lachen en zuchtte diep. ‘Goed dan, mevrouw, en ik ken u echt ergens van, maar u hebt sowieso te veel spionagefilms gezien. Die man is inderdaad niet op zijn gemak. Ik zie waarom u denkt dat er iets niet in de haak

is. Of hij komt net onder de douche vandaan en is rechtstreeks in de metro gesprongen, of hij heeft in recordtijd al zijn zweet erdoorheen gejaagd.'

Christine knikte. 'Luister, ik...'

'Weet u zeker dat u gezien hebt wat u zei?'

Ze ving de weerspiegeling van het achterhoofd van de terrorist op in het raam achter Rabinoff. Ze bleef er even naar kijken en zocht toen doortastend oogcontact met de inspecteur. 'Ja.'

Rabinoff haalde diep adem. 'Goed.'

'Wat gaan we doen?'

'Wé gaan niks doen.'

'Maar de metro stopt zo weer. Stel dat hij uitstapt?'

'Ik zei niet dat ik niks ging doen.' Rabinoff trok zijn jack recht, haalde nog eens diep adem en stond op. Hij liep naar de voorkant van de wagon en verdween toen tot Christines verbazing door de deur, het gangetje in naar de volgende wagon.

Wat was er nou net gebeurd? In gedachten had ze zich al voorgesteld hoe Rabinoff de man in het blauwe jack aansprak en verzocht mee te werken aan een blik op de materialen rondom zijn middel. Haar gebed dat de man zich aan de autoriteiten zou onderwerpen verdween uit haar hart terwijl ze tandenknarsend de deur naar het gangpad bestudeerde.

Hij had haar in de steek gelaten. Hij had hen allemaal in de steek gelaten. En de terrorist kon allang hebben toegeslagen voor Rabinoff terugkwam.

Als hij dat überhaupt van plan was.

Christine richtte zich weer op haar ademhalingsoefeningen om de onrust te smoren die zich opbouwde in haar borstkas. Rabinoff was niet gewoon plan A – hij was het enige plan.

Een vervormde stem weerklonk vanuit de luidspreker boven haar hoofd en kondigde aan dat de metro binnenkort zou arriveren bij Washington Square. Christine bad vurig terwijl ze afremden voor de stop langs het perron.

Een kleinere menigte wachtte de metro op, een verhoring van haar gebed, en heel wat van haar medereizigers stelden zich op bij de uitgang. Net voordat de deuren open konden, zag Christine

hoe een metrobediende een gezin op het perron naar een andere wagon stuurde.

Ze bad nog harder.

De deuren gingen open en de helft van alle passagiers in de wagon liep het perron op en weer af. Tot haar ongeloof koos niemand op het perron haar wagon, waarvoor ze een dankbaar schietgebedje opzond.

De gong klonk en de deur sloot. Alles wat ze nu nog kon doen, was wachten tot de man uitstapte en het station uit liep. Dan kon ze de politie te hulp roepen, als hij althans nog een stukje moest reizen naar zijn voorgenomen doelwit.

Hoelang was het tot aan het volgende station? Christine keek op haar horloge, maar beseftte ineens dat ze niet reden. Ze scande het perron, maar zag geen levende ziel. Niemand anders leek het te merken.

Behalve hij.

De man in het blauwe jack trilde en zweette nog meer en zijn blik dwaalde panisch van de ramen naar zijn medepassagiers. Christine meed oogcontact met hem en deed alsof ze aan een vingernagel plukte.

De metro verroerde zich niet. De lucht in de wagon voelde warmer. De drummer opende zijn ogen en liet zijn handen zakken. Hij fronste naar de luidspreker en zei: 'Vandaag nog, als het kan.'

De deur naar het gangpad ging open en iedereen in de wagon schrok. Rabinoff stapte erdoorheen, met zijn dikke, groene jack opengeritst. De deur ging achter hem dicht en hij toonde zijn lege handen.

'Dames en heren,' verkondigde hij. 'Er is geen enkele reden tot bezorgdheid, maar ik vraag u allemaal om te blijven zitten.' In slow motion liet hij zijn linkerhand afdalen naar de man in het blauwe jack en verplaatste hij zijn rechterhand naar zijn rechterheup. 'Meneer,' zei hij kalm. 'Ik ben inspecteur Rabinoff van het New York Police Department. Er is geen reden om ongerust te zijn. Ik ben hier niet om u pijn te doen. Ik wil u alleen een paar vragen stellen.'

De man in het blauwe jack hyperventileerde, met uitpuilende ogen en open mond. Hij sprong op van zijn stoel en deinsde achteruit, bij Rabinoff vandaan.

Zonder op te staan ging Christine op het randje van haar stoel zitten. De drummer drukte zich tegen de deuren aan. De anderen staarden hol naar de scène. De dakloze man snurkte door.

Rabinoffs rechterhand gleed naar de kolf van zijn pistool. 'Meneer, er is niets aan de hand. Laat me alstublieft gewoon zien wat u onder uw jack hebt. Het is voor ons allebei niet nodig om iets overhaast te doen.'

De kraag van de man was nu doorweekt met zweet. Hij trilde toen hij halverwege de wagon bleef staan. Met zijn gezicht naar Rabinoff trok hij zijn hand uit zijn jaszak en onthulde daarmee een metalen cilinder met een rode knop erbovenop. Draden liepen uit de onderkant van zijn vuist en verdwenen in zijn mouw. Met zijn vrije hand ritste hij het jack open.

Eronder droeg hij een zwart vest. Een rij witte blokken vormde een cirkel rondom zijn buik, met aan elk blok een draad die ze allemaal met elkaar verbond.

Het meisje met de smartphone snakte naar adem.

De drummer onderdrukte een uitroep van schrik en haastte zich weg van het midden van de wagon, tot een onverwachte hoofd beweging van de terrorist hem leek te bevriezen.

'Laten we allemaal kalm blijven,' beval Rabinoff. 'Blijf waar u bent.' Het pistool bleef in de holster en zijn hand hing er vlak boven. 'Luister, man. Ik weet niet waarom je besloten hebt dit te doen, maar bedenk eens waar je nu bent en wat je van plan bent. Je denkt misschien dat dit van alles kan gaan betekenen, maar ik kan je nu al vertellen dat je er helemaal niks mee bereikt.'

Wat deed hij? Dit leek haar nou niet bepaald de manier om een zelfmoordterrorist om te praten. Christine hield haar adem in toen Rabinoff één stap zette om de afstand tussen hem en de terrorist te verkleinen.

'Het enige wat je voor elkaar krijgt, is dat je een paar onschuldige mensen doodt. Dan praten ze een paar weken over je op het nieuws, en dan: poef. Weg. Niemand die ooit nog aan je denkt. Hooguit krijg je een waardeloos geschreven artikel in een online encyclopedie over je zinloze leven.'

Zeker weten geen goedgekeurde onderhandelingstactiek.

Rabinoff zette nog een stap. De duim van de terrorist duwde nerveus tegen de knop. Zijn ogen schoten heen en weer van de inspecteur naar de anderen. Zijn ademhaling vertraagde.

‘Misschien hebt u het gemerkt. Ik heb mijn wapen niet getrokken. Dat is namelijk niet nodig. Bom slaat pistool. Ik kan snel schieten, maar niet zo snel. Dus het is nu aan u. Ik ben bereid met u mee te werken aan elke manier waarop dit kan eindigen en waarbij we allemaal intact deze wagon verlaten.’ Rabinoff knikte alsof hij de terrorist aanspoorde om te antwoorden.

Een oorverdovende stilte vulde de wagon. Christine hoorde hoe het zweet van de man op de metalen vloer tikte.

Ze doorzocht haar geheugen om iets te vinden wat John haar geleerd had, iets waarmee ze Rabinoff kon helpen de man te bedwingen zonder de gordel te activeren. Bommen onschadelijk maken was nooit langsegekomen in hun gesprekjes. Meestal gingen zijn tips over zelfverdediging.

Bijvoorbeeld wat ze moest doen als iemand haar heel hard beetpakte.

En toen begon het haar te dagen. Zodra ze het zag, duwde ze al het andere weg en concentreerde ze haar gedachten, zoals hij haar geleerd had, tot er maar één onderwerp overbleef. Het moment. Haar enige kans.

Christine richtte haar blik op de ontsteking in de vuist van de man. Ze schatte de afstand tussen hen. John had haar gedruild tot hij haar snelheid en kracht goed genoeg vond, maar door de afstand die ze moest overbruggen, betwijfelde ze of ze echt kon ingrijpen.

Bidden.

Dat deed ze de hele tijd al.

Harder.

Vanuit een ooghoek zag ze hoe Rabinoff een voet optilde. De terrorist was meteen één bonk zenuwen. Christine aarzelde op het randje van haar stoel.

Terwijl Rabinoff zijn voet optilde om nog een stap te zetten, deinsde de terrorist achteruit, zodat hij vlak voor haar stond.

Ze bereidde zich voor, met haar blik vastgeklonken aan de rode knop. Rabinoff zei iets, maar haar brein weigerde de signalen die

haar trommelvliezen doorstuurden. Een parel zweet vormde zich op haar slaap.

De duim ontspande.

Christine sprong op van haar stoel, greep met haar linkerhand de duim en met haar rechterhand zijn pols. Precies zoals John haar had laten zien, trok ze de duim zo hard ze kon achterover. Het bot brak als een twijgje.

De man schreeuwde. Rabinoff schold.

Christine bleef zijn duim vasthouden en duwde met haar andere hand zijn pols omlaag. De man viel op zijn knieën. Hij opende zijn hand en de ontsteking viel eruit. Nu bungelde de cilinder aan de draden die uit zijn mouw hingen.

Rabinoff verscheen naast haar, met een getrokken wapen dat hij op het gezicht van de man richtte. 'Liggen!' blafte hij naar de man, en vervolgens vuurde hij een wervelwind aan krachttermen af naar het hoofd van Christine. 'Ben je gek of zo? Stel dat het niet had gewerkt?'

'Haal dat ding bij hem vandaan!'

'Dan ontsteken we hem misschien. De explosievendienst is onderweg.'

De terrorist spuugde een belediging tussen zijn knarsende tanden door.

Rabinoff hield de loop van zijn pistool nog dicht bij het gezicht van de man. 'Als je één spier beweegt, knal ik je helemaal overhoop.' Hij ademde een paar keer diep in, verloor de terrorist niet uit het oog en zei tegen Christine: 'Wel goede techniek, trouwens.'

De deur van de wagon gleed ineens open, tot schrik van de drummer, die bijna naar buiten viel. Een agent in uniform liep met getrokken dienstwapen naar binnen. 'Rechts van je,' zei hij, en zette grote stappen de wagon in, recht op Rabinoff af.

De inspecteur keek niet op en antwoordde: 'Ik heb een verdachte die een explosief op zijn lichaam draagt. Ontzet de dame alsjeblieft.'

De agent haastte zich naar Christine, stopte zijn wapen in de holster, sloeg zijn gespierde arm om die van de terrorist en gebaarde dat zij hem mocht loslaten. Ze gehoorzaamde, stond op en nam afstand van de mannen.

Terwijl ze diep zuchtte, zag ze de passagiers door de wijd open deur het perron op vluchten. De drummer, het smartphonemeisje, zelfs de dakloze man. Alle vijf sprintten ze naar de stationstrappen.

Vijf. Plus Christine en de terrorist. Zeven.

Dat klopte niet. Het waren er acht. Acht passagiers, toen Rabinoff terugkwam. Hoe had ze er eentje over het hoofd kunnen zien?

Christine bekeek de wagon en het perron en concludeerde dat ze zich die achtste persoon moest hebben ingebeeld, toen ze zich omdraaide en de achterdeur van de wagon wijd open zag staan. Een donkere schaduw holde de donkere tunnel in.

Een *handler*.

Zo noemden ze bij de explosieendienst de handlanger van een zelfmoordterrorist; degene die zich ervan moest vergewissen dat de terrorist het plan ook echt uitvoerde. Christine herinnerde zich dat er achterin twee mannen en een vrouw zaten. De vrouw ontvluchtte de wagon als laatste. Het moest dus een van de twee mannen zijn.

‘Inspecteur,’ riep ze, en zag de schaduw doorrennen. ‘Ik denk dat hij een vriend had. En de vriend is aan het ontsnappen.’

‘Ik heb het nu nogal druk.’

Christine zuchtte diep en balde haar vuisten. Ze draaide zich om en keek nog een laatste keer naar Rabinoff. Zijn blik schoot heen en weer van zijn pistool naar Christine en weer terug.

‘Waag het niet.’

Christine keerde hem de rug toe en vloog naar buiten. Ze sprong van het perron af en begon te rennen zodra haar voeten de grond raakten.

'Een onvervalste reli-thriller. Beslist goed geschreven!'
De Detective en thrillergids over Onbreekbare eed

Predikant én voormalig CIA-agent John Cross is ontzettend druk met de zorg voor zijn kleine gemeenschap in Virginia. Journaliste Christine Lewis is op haar beurt druk met haar carrière in New York. Geen van beiden heeft nog tijd voor hun relatie, die acht maanden geleden begon toen ze samen probeerden de ontploffing van een chemische bom in de hoofdstad te voorkomen.

Maar wanneer Christine hoort dat haar stiefbroer in Texas is gearresteerd voor moord, slaan ze opnieuw de handen ineen om de waarheid over de misdaad te achterhalen. Ze raken verstrikt in een web van leugens, en het is maar de vraag of ze Texas levend zullen verlaten.

Andrew Huff is schrijver en screenwriter in de christelijke media-industrie. Daarvoor heeft hij gewerkt als voorganger. *Genadeloos complot* is het tweede deel in de serie over John Cross. Het eerste deel *Onbreekbare eed* verscheen in 2023.

NUR 332

9 789029 736084

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT